

dette ikke skal møde nogen Modstand i det høje Ting.

I § 3 fastsættes nærmere de Kvalifikationer, som Rigsanklageren og Overanklageren skal have. Jeg kan ikke antage, det kan møde nogen Modstand. — I § 4 foreslaas, at Antallet af Politifuldmægtige skal sættes op fra 9 til 12, hvilket er nødvendigt af Hensyn til den store By København, hvor de skal virke. — I §§ 7, 8 og 9 er der udvidede og mere praktiske Regler for, hvor Vidnerne skal møde, og hvorledes Afhøringen skal foregaa.

De følgende Paragraffer forekommer det mig ikke at være nødvendigt at referere her. Jeg kan gaa lige til § 21, som foreslaar, at den i Konkursloven af 21. Marts 1872 givne Ret for den insolvente Debitor til under en Fogedforretning at undtage et vist Beløb, som derefter ved Retsplejelovens § 509, 2det Stykke, var sat til 25 Kr. for en ugift Person og 100 Kr. for en Familieforsørger, nu ændres saaledes, at under Fogedforretning vil den Debitor, der ikke kan betale, have Lov til, hvis han er ugift, at undtage for 75 Kr. og, hvis han er Familieforsørger, for 300 Kr. Baade af Hensyn til Penges vigende Værdi og af Hensyn til almindelig Humanitet og til Reglerne i tilstødende Lande paa det tilsvarende Omraade tror jeg, at disse Bestemmelser vil være naturlige.

I § 26 gives en ny Regel om Pressens Adgang til at offentliggøre, hvad der finder Sted under Retsforhandlingerne. Den stiller Pressen noget friere end efter selve Retsplejeloven. Da Retsplejeloven af 11. April 1916 var til Forhandling her i Rigsdagen, var dette Spørgsmaal om Pressens Adgang til at referere Retsforhandlingerne og meddele, hvad der foregik, et Hovedspørgsmaal; det betragtedes som et politisk Spørgsmaal, og som Justitsminister traf jeg den Gang en Overenskomst paa dette Punkt med Højres daværende Ordfører, nu afdøde Gehejmekonferensraad Goos. Jeg har følt mig bundet ved den Aftale, der var truffet, indtil der af det konservative Folkeparti i det andet høje Ting blev rejst Krav om en Ændring i denne Bestemmelse, som imødekom det Standpunkt, hvorpaa mit Parti stod, da Forhandlingerne om Retsplejeordningen fandt Sted. Selv om det konservative Folkeparti ikke er det samme Parti som Højre den Gang, maa det dog være dets Arvtager paa et saadant Punkt, i alt Fald være den, der er nærmest til at værgе det Standpunkt, som Højre den Gang førte frem; og da, som sagt, det

konservative Folkeparti er optraadt, som det er, har jeg følt mig løst fra den Forpligtelse, jeg havde paataget mig under Forhandlingerne, den Gang da Retsplejeloven blev gennemført. Jeg maa derfor ud fra mit Partis almindelige Syn paa denne Sag anbefale § 26.

I § 31 foreslaas nedsat et Retsraad paa 5 Medlemmer, som skal virke for den praktiske Gennemførelse af Retsplejeordningen. Og endelig kommer jeg til § 32, som giver Underretssagførere en udvidet Ret til at møde ved Landsretten. Det skal jeg ud fra mit almindelige Syn paa Forholdet mellem danske Jurister og Jurister, der tager fuldstændig juridisk Eksamen, anbefale.

Jeg tror ikke, at der i de efterfølgende Bestemmelser er nogen, der behøver særlig at fremdrages, men jeg skal anbefale hele Lovforslaget i dets nuværende Affattelse til en velvillig Behandling i det høje Ting. Og jeg maa tilføje, at af rent praktiske og saglige Hensyn, af Hensyn til, at her er Bestemmelser, som skal iagttages ved de Embedsbesættelser, som helst snart skulde finde Sted med den kommende Retsplejeordning for Øje, og ogsaa andre praktiske Hensyn, maatte jeg meget bede om, at det høje Ting vilde fremme dette Lovforslag saa hurtigt, som det efter Omstændighederne var muligt. Hvis der fra nogen Side kræves en Udvalgsbehandling, kan man naturligvis ikke modsætte sig den, men det vilde være overordentlig ønskeligt, om dette Lovforslag alligevel kunde blive færdigt fra Rigsdagen inden Paaske; en Udvalgsbehandling kan jo ogsaa til Tider være meget kort. Om man vil imødekomme dette Ønske fra min Side, kan jeg ikke vide, men jeg henstiller af rent saglige Grunde, at Udvalgsbehandlingen, hvis en saadan ønskes, maa blive kort, om muligt kun strække sig over en enkelt Dag, saa at Lovforslagets Behandling kan blive færdig, inden Rigsdagen tager Ferie.

Nygart: Maa jeg begynde med at minde om, at det snart er 70 Aar siden, Grundloven af 5. Juni 1849 gav Løfte om en gennemgribende Reform paa Retsplejens Omraade. Det er bekendt, at § 71 i Grundloven lovede, at „Retsplejen bliver at adskille fra Forvaltningen efter de Regler, der fastsættes ved Lov“; og § 74 siger: „Offentlighed og Mundtlighed skal saa snart og saa vidt som muligt gennemføres ved hele Retsplejen. I Misgerningssager og i Sager, der rejser sig af politiske Lovovertrædelser,